

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.701 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het op 5 januari 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 mei 1972.

De verzoekende partij, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 juli 2000, dient op 31 juli 2000 een asielaanvraag in. Op 7 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 maart 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 14

november 2005 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring bij arrest met nummer 151.274.

Op 22 oktober 2002 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 21 april 2006 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk.

Op 15 november 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot deze aanvraag wordt een beslissing tot niet in overwegingname genomen, daar de verzoekende partij niet meer woonachtig is op het opgegeven adres.

Op 4 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 4 januari 2008 wordt de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard.

Op 26 oktober 2007 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (model B) uitgereikt.

Op 28 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 december 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen volgde, Frans spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en zicht op werk heeft, een appartement huurt, zich in regel stelde met alle op hem rustende administratiefrechtelijke, fiscale en sociale verplichtingen, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.03.2002 met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 02.04.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk een jaar en acht maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en lichamelijke integriteit en dat hij met zekerheid zal worden vervolgd indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en lichamelijke integriteit en dat hij met zekerheid zal worden vervolgd volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties

Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst geen familie of vrienden meer heeft bij wie hij, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie, tijdelijk kan verblijven. Betrokkene verklaarde echter bij zijn ondervraging d.d. 31.07.2000 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij drie zussen en twee broers heeft in het land van herkomst. Het argument dat betrokkene niemand heeft in het land van herkomst, bij wie hij tijdelijk zou kunnen verblijven, kan dan ook niet weerhouden worden. Bovendien verbleef betrokkene immers ruim 28 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verzoeker beweert dat over noch een inkomen noch materiële hulp van vrienden en kennissen kan beschikken in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meer dan zes en een halfjaar op illegale wijze in het land verblijft. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat betrokkene in totaal meer dan acht jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij in de eerste plaats zelf gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene nog steeds op illegale wijze in België verblijft is dan ook geheel te wijten aan zijn eigen houding op dat moment.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Op 5 januari 2009 wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.03.2002

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.08.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op 7 augustus 2000 ter gelegenheid van de beslissing van de

gemachtigde ambtenaar van de minister die zijn asielaanvraag onontvankelijk verklaarde. Deze beslissing werd bevestigd door de beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2002. Bij arrest van 14 november 2005 verwierp de Raad van State het door de verzoekende partij ingestelde beroep. Het bevel van 7 augustus 2000 steunt op de miskenning door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit bevel is definitief nu de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen. Op 26 oktober 2007 kreeg de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft geen vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing. Deze bevelen zijn definitief geworden. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het feit dat de verzoekende partij niet als vluchteling erkend werd en dat zij reeds het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet wijzigt en haar geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 7 augustus 2000 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774 ; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering en dat de ingeleide vordering dienvolgens onontvankelijk is voor zover zij gericht is tegen het bevel.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de *“materiële motiveringsverplichting en van de formele motiveringsverplichting zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet volledig is, minstens niet pertinent, daar er gesteld wordt dat de loutere vermelding van de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. De verzoekende partij meent dat de ingeroepen vluchtmotieven dienen samengelezen te worden met het verloop van tijd en de implicatie van de lange afwezigheid volgend op de vlucht uit het land van herkomst en de onmogelijkheid tot opvang aldaar. De verzoekende partij erkent dat ze familie heeft in Algerije bij wie ze terecht kan om een langere periode te overbruggen, maar ze wijst er tevens op dat haar broers en zussen elk een familie gesticht hebben. Voorts betwist de verzoekende partij dat uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden en stelt ze dat dit argument de grond van de zaak betreft. De verzoekende partij wijst erop dat ze al acht jaar in België verblijft en hiermee niet afdoende rekening werd gehouden. De verzoekende partij stelt dat de verwijzing naar het reïntegratiefonds van de IOM geen betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij vervolgt dat het voor haar onmogelijk is om naar haar land van herkomst terug te keren om een aanvraag in te dienen. Er bestaat geen degelijk materiële opvang voor een korte overbrugging in afwachting van een beslissing op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert ook aan dat er geen motivering gegeven wordt aangaande de bijkomende elementen die zij ingeroepen heeft. De verzoekende partij toont aan dat het centrum van haar belangen in België is.

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing ingaat op alle elementen die werden aangehaald in de verblijfsaanvraag. Ze wijst erop dat de verzoekende partij geen bewijzen bijbrengt die de vermeende vrees voor een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kunnen staven. De loutere beweringen werden dan ook terecht niet weerhouden als buitengewone omstandigheden. De verwerende partij meent dat de verwijzing naar de IOM een duidelijk antwoord is op het argument van de verzoekende partij dat zij niet kan worden opgevangen in het land van herkomst. De verwerende partij vervolgt dat er in casu duidelijk werd gesteld op welke gronden de aanvraag onontvankelijk is. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij

meer dan zes jaar illegaal in het Rijk verbleven heeft en dat dit een misdrijf is, waaruit bezwaarlijk rechten kunnen worden geput.

3.1.3. Waar de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aanvoert, hebben de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In casu voerde de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aan:

- Het feit dat zij op 30 juli 2000 het Rijk binnengekomen is en een asielaanvraag ingediend heeft.
- De ernstige vrees voor haar leven en lichamelijke integriteit indien zij genoodzaakt is terug te keren naar haar land van herkomst, daar hij reeds zes jaar onvindbaar is in Algerije. De verzoekende partij meent dat ze vervolgd zal worden omdat ze in België een asielaanvraag ingediend heeft.
- Het feit dat ze geen vrienden en familie meer heeft in haar land van herkomst en meer dan zes jaar in België verblijft.
- Het feit dat ze in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen indien ze dient terug te keren.

- Het feit dat ze niet over een inkomen zal beschikken en geen materiële hulp kan verkrijgen.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- Het feit dat verzoeker sinds juli 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen volgde, Frans spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en zicht op werk heeft, een appartement huurt, zich in regel stelde met alle op hem rustende administratief-rechtelijke, fiscale en sociale verplichtingen, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

- Verzoeker beweert dat hij vreest voor zijn leven en lichamelijke integriteit en dat hij met zekerheid zal worden vervolgd indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan verzoeker om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en lichamelijke integriteit en dat hij met zekerheid zal worden vervolgd volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties

- Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28 maart 2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hem betekend op 2 april 2002. Verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk een jaar en acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft verzoeker ipso facto geen recht op verblijf (RvS 2 oktober 2000, nr. 89.980).

- Verzoeker beweert dat hij in het land van herkomst geen familie of vrienden meer heeft bij wie hij, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie, tijdelijk kan verblijven. Verzoeker verklaarde echter bij zijn ondervraging op 31 juli 2000 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij drie zussen en twee broers heeft in zijn land van herkomst. Het argument dat verzoeker niemand heeft in het land van herkomst, bij wie hij tijdelijk zou kunnen verblijven, kan dan ook niet aanvaard worden. Bovendien verbleef verzoeker ruim 28 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

- Verzoeker beweert dat hij noch over een inkomen noch materiële hulp van vrienden en kennissen kan beschikken in zijn land van herkomst. Het staat verzoeker vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of

opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de verzoeker dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

- Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker reeds meer dan zes en een half jaar op illegale wijze in het land verblijft. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat verzoeker in totaal meer dan acht jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij in de eerste plaats zelf gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker nog steeds op illegale wijze in België verblijft is dan ook geheel te wijten aan zijn eigen houding op dat moment.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft om op de bijkomende elementen te antwoorden, laat de verzoekende partij na aan te geven over welke elementen ze het heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een aanvulling op de aanvraag van 28 maart 2008 ingediend werd.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte waar zij geen rekening hield met het geheel van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag, wijst de Raad erop dat de verwerende partij antwoordde op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen afzonderlijk en betreffende de aangehaalde elementen in hun geheel concludeerde wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

Aldus blijkt uit het bovenstaande dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het geheel van de door verzoeker als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen. Verder heeft de verwerende partij geantwoord op elementen die de gegrondheidsfase betreffen, alhoewel deze elementen niet dienden beantwoord te worden eens vaststond dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielprocedure van de verzoekende partij op 28 maart 2002 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 14 november 2005 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring bij arrest met nummer 151.274. De verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2000 en 26 oktober 2007, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft. De verzoekende partij wist dat haar verblijf precair was. De verzoekende partij betwist dit niet. De gemachtigde van de minister besloot terecht dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert heeft de motivatie van de verwerende partij geen betrekking op de gegrondheidsfase, maar op de ontvankelijkheidsfase. Zoals reeds werd gesteld, mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening gehouden heeft met de gevolgen van een langdurig verblijf in het buitenland bij terugkeer

naar haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hiermee wel rekening gehouden heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en lichamelijke integriteit en dat hij met zekerheid zal worden vervolgd indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en lichamelijke integriteit en dat hij met zekerheid zal worden vervolgd volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties

Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst geen familie of vrienden meer heeft bij wie hij, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie, tijdelijk kan verblijven. Betrokkene verklaarde echter bij zijn ondervraging d.d. 31.07.2000 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij drie zussen en twee broers heeft in het land van herkomst. Het argument dat betrokkene niemand heeft in het land van herkomst, bij wie hij tijdelijk zou kunnen verblijven, kan dan ook niet weerhouden worden. Bovendien verbleef betrokkene immers ruim 28 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verzoeker beweert dat over noch een inkomen noch materiële hulp van vrienden en kennissen kan beschikken in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de minister uitvoerig is ingegaan op de door de verzoekende partij aangehaalde (financiële) problematiek bij terugkeer naar haar land van herkomst en geantwoord heeft op alle argumenten aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betreffende het argument dat de verzoekende partij op niemand meer kan terugvallen in Algerije, stelt de Raad vast dat de gemachtigde voldoende en op kennelijk redelijke wijze motiveerde waarom het ingeroepen argument niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid nu hij stelt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst bij wie zij tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf, dat verzoeker ruim 28 jaar in zijn land van herkomst verbleven heeft. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat ze in haar verzoekschrift zelf uitdrukkelijk verklaard dat *“dat verzoeker inderdaad nog familie heeft in het land van herkomst dat hij er ook terecht kan om een langere periode de overbruggen.”* (verzoekschrift, pagina 4). De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk waarom zij niet bij haar familie terecht zou kunnen komen voor een kortere periode. Zij beperkt zich tot de blote bewering als zou zij geen hulp kunnen krijgen van familieleden. Dergelijke gratuite bewering kan op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. Bovendien verwijst de verwerende partij terecht naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), waar de verzoekende partij om bijstand zou kunnen vragen bij terugkeer naar het land van herkomst. Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk waarom de verwijzing naar de IOM niet kan in de ontvankelijkheidsfase. Daarenboven stelt de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij geen bewijzen bijbrengt omtrent de moeilijkheden die zij zou ondervinden bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar asielaanvraag en langdurig verblijf in België. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar aangevoerde kritiek niet aannemelijk maakt dat het bestuur niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze gegevens niet correct heeft beoordeeld of op basis van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Een schending van de motiveringsplicht wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij stelt dat

“Aangezien verzoeker in het inleidende verzoekschrift afdoende middelen heeft bijgebracht ter staving van de toelaatbaarheid en de grondigheid van het verzoekschrift;

Dat niet ernstig kan worden getwijfeld aan de mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag te verrichten overeenkomstig artikel 9, tweede lid Vw.;

Dat op basis van de samen te lezen middelen duidelijk is dat er zich in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst;

Dat een openbaar bestuur in deze omstandigheden niet redelijkerwijze het verzoek tot regularisatie ontoelaatbaar kan verklaren;

Dat de door verzoeker ingeroepen middelen en de hiertoe bijgedragen bewijsstukken omstandig aantonen dat verzoeker het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in het Rijk en geen banden meer heeft met het land van herkomst;

Dat in die omstandigheden enkel kan worden geoordeeld dat het voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar het land van herkomst;

Dat door anders te oordelen, het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden;

Dat immers, op basis van de aangebrachte middelen en bewijsstukken, niet anders dan kan worden geoordeeld tot de toelaatbaarheid en de grondigheid van het verzoek;

Dat door anders te oordelen, de bewijswaarde van de voorliggende stukken wordt miskend en het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden;”

3.2.2. De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds voldoende gebleken dat de verwerende partij voor elk aangehaald argument en de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.